

forhindre, at det gentager sig i institutionerne, i foreningerne, i organisationerne, hvor denne type kriminelle kan komme til at få kontakt med børn og unge.

Vi har i Frihed 2000 den opfattelse, at ethvert overgreb og enhver form for overgreb mod børn er modbydeligt, og vi skal gøre alt, hvad vi kan for at forhindre, at de sker. Men vi er også opmærksomme på, at vores beslutningsforslag ikke løser alle problemerne. Så skulle forslaget have været langt mere omfattende og have omhandlet mange flere ting, og jeg tror også, at der er en del af problematikken, som man slet ikke kan forhindre, nemlig de, der første gang krænker nogle børn.

Dér har vi ingen muligheder for at vide, at de vil gøre det på et tidspunkt. Vi vil ikke kunne registrere dem, vi vil ikke kunne lave et register over potentielle kommende krænkerere. Det vil ikke kunne lade sig gøre. Så der vil altid være den risiko, og der vil altid være den første mulighed for krænkerne.

Men til gengæld har vi i Frihed 2000 den opfattelse, at når vi så ved, at de har gjort det, så mener vi også, at uanset hvor lille deres forbrydelse har været, bør man gøre alt, hvad man kan, for at forhindre, at de gør det igen, og/eller at de udvikler deres krænkelser af børnene.

Ungdomsparlamentet holdt jo møde her i salen for snart et års tid siden. Ungdomsparlamentet, sammensat af børn og unge fra hele landet, vedtog et forslag om, at man skulle registrere pædofile, således at man undgik, at de blev ansat i institutioner, foreninger og organisationer og lignende steder og dermed fik muligheden for at gentage deres krænkelser.

Og når børn og unge kan vedtage et sådant ønske om et register, så bør vi også i det rigtige Folketing kunne vedtage et sådant forslag. Om så forslaget lige skal se ud som det, vi har fremlagt, kan jeg forstå er til debat, og der er åbnet nogle døre for, at vi måske kan løse problemet på anden vis. Det vil jeg vende tilbage til.

Det andet argument er, at Børnerådet i sit debatoplæg: »Seksuelt misbrug af børn – Børnerådets forslag til national strategi«, foreslår, at man laver et register, som ikke har nogen deadline, som ikke har nogen slettefrister, men hvor de pågældende bliver stående, om jeg så må sige, til evig tid, således at man ikke har en forældelsesfrist for, hvornår man skal slette dem af registret. Det var det problem, som bl.a. hr. Helge Adam Møller var inde på, at en krænker, der er dømt, efter 10½ år vil kunne søge stilling

i en børneinstitution og få den. Det er stærkt problematisk, og derfor kan det godt være, at løsningen på det her måske bliver, at man går ind og kigger på Kriminalregistrets slettefrister og måske ændrer dem. Det vil jeg vende tilbage til.

Vi havde i Frihed 2000 forestillet os, at registret skulle være et »spørgeregister«, altså således at institutioner og organisationer, foreninger og andre, der arbejder med børn, og som har brug for at ansætte nogle til at hjælpe sig med at passe disse børn eller at aktivere dem, har muligheden for at spørge, om en konkret person står i registret eller ej. Om der i den forbindelse skal laves nogle særlige blanketter og sådan noget er jo teknikaliteter, som jeg regner med, at vi kan løse hen ad vejen uden problemer.

Vi har ikke ønsket med vores forslag at udstille de pædofile i gabestok til offentlig spot. Det har ikke været meningen med vores forslag, og derfor skal registret selvfølgelig være et lukket register. Det skal være en sikring af børn og unge og ikke for at udstille de pædofile.

Vi har så også måttet konstatere desværre, at selv ved meget grove overgreb mod børn, og selv efter meget langvarige overgreb mod børn, er erstatningsreglerne og erstatningsbeløbene i Danmark jo forsvindende ringe. Det er nærmest latterligt små beløb, der gives i erstatning, og det står vi helt uforstående over for.

Da ministeren sagde, at der er en forældelsesfrist i Kriminalregistret på 10 år, lagde jeg med det samme mærke til, at de fleste ordførere lige rettede deres ordførertaler ind efter det, og det var en fejl. Det skulle ordførerne ikke have gjort, for ministeren har kun delvis ret.

De 10 år gælder, hvis dommen lyder på ubetinget frihedsberøvelse. Hvad med de tilfælde, hvor der kun – i citationstegn – er tale om blufærdighedskrænkelser? Hvad med de tilfælde, hvor dommen lyder på bøde eller er betinget eller er et tiltalefraval? Dér er forældelsesfristerne ikke 10 år. Dér er forældelsesfristerne kortere. Og derfor er det væsentligt, at vi ser på det her, og det er væsentligt, at ordførerne ikke allerede i dag lader sig forlede af ministerens ord om de 10 år, for de holder ikke i alle tilfælde.

Det andet, man skal være opmærksom på, var det, som nogle ordførere også var inde på, at offentlige myndigheder har en udvidet adgang til at spørge i registrene i forhold til de private. Javel, men det løser jo kun noget af